

KŪDIKIŲ KRIKŠTAS:

Ką turėtų žinoti krikščionys tėvai

John P. Sartelle

R.C.C.

Vilnius, 2024

Versta iš John P. Sartelle „Infant Baptism: What Every Christian Parent Should Know“

Iš anglų kalbos vertė *Aina Dobilaitė*

Redagavo *Sabina Baltrūnaitė*

Koregavo *Žaneta Martingale*

Viršelio dailininkė ir maketuotoja *Skaistė Ašmenavičiūtė*

Techninis redaktorius *Julius Jonušas*

Šventasis Raštas cituojamas iš:

Biblija arba Šventasis Raštas. Vilnius: Lietuvos Biblijos draugija, 2000.

Copyright © 1985 John P. Sartelle

Published by P&R Publishing

1102 Marble Road, P.O. Box 817, Phillipsburg, New Jersey, 08865, USA

This edition published by arrangement with P&R Publishing. All rights reserved.

© VšĮ Reformatų literatūros centras, vertimas į lietuvių kalbą, 2024

Išleista Lietuvos Evangelikų Reformatų bažnyčios užsakymu.

Viršelio nuotrauka iš www.unsplash.com

Visos teisės saugomos. Jokia šios knygos dalis jokia forma ir jokiais dalimis negali būti kopijuojama be raštiško knygos leidėjo sutikimo, išskyrus trumpas citatas apžvalgoms, komentarams ar mokymui.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-9955-593-55-3

Turinys

- Įvadas: ritualas, neatitinkantis tikrovės / 4
- 1. Apipjaustymas: didis palikimas / 6
- 2. Krikštas: naujas ženklas / 9
- 3. Apipjaustymo išpildymas per krikštą / 12
- 4. Dievas ir Senojo Testamento šeima / 15
- 5. Dievas ir Naujojo Testamento šeima / 19
- 6. Sandoros namų pareigos / 22
- 7. Apibendrinimas / 25
- 8. Atsakymai į klausimus / 26
- 9. Klausimai pasvarstyti / 29
- Priedai / 31

ĮVADAS: RITUALAS, NEATITINKANTIS TIKROVĖS

Stovėjau didžiulėje Meksiko katedroje. Nors buvo ne sekmadienis, į milžinišką pastatą žmonės vos sutilpo. Pagrindiniuose erdvios šventyklos praėjimuose nusidriekė dvi, atrodytų, begalinės eilės. Ten vis netilo šurmuly – abiejose navose stovėjo poros su savo kūdikiais. Šimtai mažylių tarytum varžėsi – kuris garsiau sukliks! Katedroje aidint kūdikių choro balsams, poros viena po kitos trumpam stabteldavo navos gale priešais vyskupą. Dvasininkas ištardavo kelis žodžius ir apšlakstydavo kūdikį vandeniu. Pora greitai pasitraukdavo, užleisdama vietą kitiems pasididžiavimo kupiniems tėvams. Lankytojai, smalsuoliai, parapijiečiai ir poros vis keitėsi, o ceremonija tęsėsi visą dieną.

Daugumai mūsų teko stebėti ne vieną tuščią religinę apeigą. Įvykis, kuris turėtų būti didžiai prasmingas, galiausiai tėra beprasmis ritualas, atliekamas tik iš įpročio. Kai kuriems žmonėms tokie įpročiai taip įauga į kraują, kad jie galėtų be priekaištų sukalbėti Apaštalų išpažinimą, net rengdami antradienio ryto verslo susitikimo darbotvarkę!

Nebeprisimenu, ką dar tą dieną mačiau Meksike. Atmintyje kaip monументas įstrigo tik nesibaigianti kūdikių procesija – monументas žmonėms, paskubomis ir be jokio supratimo atliekantiems reikšmingą religinę apeigą. Jie malšina savo dvasinį alkį ritualu, neatitinkančiu tikrovės.

Jei tą dieną būtume pakalbinę kiekvieną iš katedros išėjusią porą, kaip manote, kiek iš jų būtų atsivertusios Bibliją ir paaiškinusios, kodėl pakrikštijo savo kūdikį? Lažintumėtės, kad visos? Ar bent jau dauguma? Jei bent kiek nutuokiate apie situaciją, drąsiai atsakysite, kad tik reta kuri iš tų porų – jeigu išvis tokių atsirastų – galėtų išdėstyti biblinį mokymą apie vaikų krikštą.

Tačiau, kaip protestantas iš Jungtinių Valstijų, nedrįstu kritikuoti Meksikos katalikų už tai, kad atlieka religines apeigas, nežinodami jų prasmės. Kiek kūdikių kasmet pakrikštijami mūsų šalies episkopalinėse, presbiterijonų, liuteronų,

metodistų, reformatų ir nepriklausomose bažnyčiose? Kaip ir toji procesija Meksiko katedroje, nesuskaičiuojama gausybė porų iškilmingai neša į priekį pakrikštyti savo kūdikius ir mūsų, protestantų, bažnyčiose. Jeigu pakalbintume visas per pastaruosius metus Amerikoje savo kūdikius krikštijusias poras, kiek iš jų atsiverstų Bibliją ir paaiškintų šio krikšto reikšmę? Kiek teisingai suprastų elementarų biblinį mokymą apie vaikų krikštą? Ką pasakė Jėzus? *Pirmiau išsiritink rąstą iš savo akies, o paskui pažiūrėsi, kaip išimti krislelį iš brolio akies.*

Ar jūs krikštijote savo vaiką ar vaikus? O gal dar tik ruošiatės krikštyti brangų Dievo dovanotą naujagimį? Jeigu taip, ar galėtumėte atsiversti Bibliją ir paaiškinti, ką apie tai sako Dievas? Ar galėtumėte išdėstyti Biblijos mokymą apie kūdikių krikštą?

Būtent apie tai yra ši knygelė. Ji skirta ne „pasikausčiusiam“ teologui su trimis moksliniais laipsniais. Ji skirta žmogui, sėdinčiam bažnyčios suole ir trokštančiam ištrūkti iš tuščios ceremonijos. Ji – bažnyčios nariui, kuris nori po sekmadienio pamaldų gebėti paaiškinti visus savojo tikėjimo aspektus.

1 APIPJAUSTYMAS: DIDIS PALIKIMAS

Analizę pradėsime nuo Senojo Testamento personažo Abraomo. Gal jūs manote: „Ką ta sena istorija turi bendra su manimi? Juk aš – Naujojo Testamento laikų krikščionis.“ Atsakysiu: „Kiekvienas Naujojo Testamento mokymas įsišaknijęs Senajame Testamente.“

Turiu draugą, kurio sode auga 500 rožių krūmų. Savaiame suprantama, jis daug žino apie rožes. Bet netgi jis negalėtų paaiškinti, dėl ko žydi rožės, nekalbėdamas apie šaknis ir stiebą – juk nuo to ir prasideda botaninė žiedo istorija. Taip ir su Biblija. Visų Evangelijos mokymų šaknis Senajame Testamente. Jei norite suprasti nuodėmės doktriną, turite pradėti nuo Pradžios knygos. Jeigu norite suvokti stulbinantį kryžiaus grožį, turite skaityti Penkiaknygę ir pranašystes. Taigi, jeigu jums įdomu, ką Biblija moko apie kūdikių krikštą, turite pradėti nuo Senojo Testamento.

Dievas išgelbėjo Abraomą. Laiške romiečiams 4 skyriuje Paulius aiškina, kad Abraomas buvo išgelbėtas Dievo malone per tikėjimą. Senajame ir Naujajame Testamente skaitome: *Abraomui tikėjimas buvo įskaitytas teisumu* (Pradžios 15, 6; Romiečiams 4, 9). Taigi Abraomas yra mūsų atitikmuo Senajame Testamente. Kaip mes esame nusidėjėliai, išgelbėti malone per tikėjimą, taip ir jis buvo nusidėjėlis, išgelbėtas malone per tikėjimą.

Pradžios 17, 7 šį gelbstintį ryšį Dievas vadina *amžina sandora* – išgelbėjimo iš kartos į kartą sandora. Galingasis Dievas nusizemino ir sudarė sandorą su nuodėminga būtybe. Jis davė Abraomui tos sandoros ryšio ženklą arba simbolį. Jis pasakė, jog Abraomas turi būti apipjaustytas, ir šis apipjaustymas bus išgelbėjimo sandoros ženklas: *Apipjaustysite apyvarpio odą, ir tai bus ženklas Sandoros tarp manęs ir jūsų* (Pradžios 17, 11).

Tai suprasti nesunku. Kai tuokiasi vyras ir moteris, jie sudaro sandorą ir dovanoja vienas kitam žiedą kaip tos sandoros ženklą. Pažvelgęs į žiedą ant savo žmonos kairės rankos, prisimenu savo sandorą su ja. Tas žiedas – ne šiaip papuošalas; tai didžiausio įsipareigojimo kitam žmogui simbolis.

Panašiai ir apipjaustymas Abraomui buvo Dievo duotojo išgelbėjimo ženklas. Kodėl Dievas pasirinko apipjaustymą? Turime pripažinti, kad tai neįprastas ženklas. Nors tikslaus atsakymo nerasime, galima spėti, kad apipjaustymas simbolizuoja švarą. Izaijo pranašystėje 52, 1 žodžiai *neapipjaustytas* ir *netyras* vartojami sinonimiškai. Taigi galime drąsiai teigti, kad išorinį švaros ženklą Dievas panaudojo vidinei, dvasinei švarai žymėti (Pakartoto įstatymo 30, 6).

Apipjaustomi buvo visi suaugę įtikėję svetimšaliai (ne Izraelio gyventojai). Jeigu toks žmogus būdavo kilęs, pavyzdžiui, iš Šiaurės Afrikos ir gimęs ne žydų šeimoje, įtikėjęs Abraomo Dievą, jis turėdavo būti apipjaustytas (Išėjimo 12, 48).

Kai kuriose Senojo Testamento vietose ženklas ir tikras įvykis taip glaudžiai susiejami, kad Dievas vietoj žodžio *išgelbėjimas* vartoja žodį *apipjaustymas*. Išgelbėtas žmogus ar bendruomenė vadinami *apipjaustytaisiais*, o neišgelbėtas žmogus ar bendruomenė – *neapipjaustytaisiais* (Izaijo 52, 1; Ezechielio 44, 9; 1 Samuelio 14, 6).

Tai daroma taip dažnai, kad norom nenorom kyla klausimas – gal apipjaustymas išgelbėja žmogų? Atsakymas – tikrai ne! Pirmoje Laiško romiečiams 4 skyriaus dalyje teigiama, kad Abraomą išgelbėjo tikėjimas – ne apipjaustymas. Vis dėlto reikia pabrėžti, kad Dievas įsakė apsipjaustyti, nes tai esąs išgelbėjimo ženklas: *Jis gavo apipjaustymo žymę kaip antspaūdą tikėjimo teisumo* (Romiečiams 4, 11).

Tikriausiai galvojate: „Na ir kas? Apipjaustymas buvo išgelbėjimo ženklas Senajame Testamente. O kuo aš čia dėtas?“

Toliau skaitydami Pradžios knygos 17 skyrių, rasite nepaprastą įsakymą. Dievas liepė Abraomui šiuo išgelbėjimo ženklu pažymėti ir jo namuose gimusius kūdikius. Mus, dvidešimtojo amžiaus krikščionis evangelikus, tai gali stulbinti. Kaip galima išgelbėjimo ženklu žymėti kūdikį, kuris dar neįtikėjo? Bet parašyta: *Per jūsų kartas kiekvienas vyriškis iš jūsų, sulaukęs aštuonių dienų, bus apipjaustytas* (Pradžios 17, 12).

Vėliau pasvarstysime, kodėl Dievas davė šį įsakymą. Kol kas tenoriu, kad gerai suprastume, jog

- Abraomas buvo nusidėjėlis, išgelbėtas malone per tikėjimą;
- Dievas padarė apipjaustymą išgelbėjimo ženklu;
- šiuo išgelbėjimo ženklu turėjo būti pažymėti tikinčių tėvų kūdikiai.

Jeigu mes, tikintys tėvai, būtume gyvenę Senojo Testamento laikais, būtume turėję apipjaustyti savo vaikus. Taip būtume ženklinę savo kūdikius išgelbėjimo ženklų. Jiems suaugus, koks nors naujai įtikėjęs žmogus galbūt būtų paklašęs, kada jie buvo apipjaustyti. Mūsų vaikai būtų atsakę, kad kūdikystėje. O naujatis, be abejo, būtų linksmi sušukęs: „Koks didis palikimas!“

2 KRIKŠTAS: NAUJAS ŽENKLAS

Kai kurių žmonių įsakai tokie galingi, kad jų laikomasi šimtmečius. Vis dėlto reto žmogaus įsakymai vykdomi du tūkstančius metų. O Jėzus kalbėjo su tokia valdžia, kad laikas nesumenkino Jo įsakų jėgos.

Šiandien krikštijamas žmogus paklūsta įsakymui, duotam prieš beveik du tūkstančius metų. Jėzus liepė savo mokiniams daryti mokiniais kitus žmones ir juos krikštyti (Mato 28, 19). Jie vykdė savo Mokytojo nurodymus. Kai Petras pasakė pirmąjį pamokslą ir įtikėjo trys tūkstančiai žmonių, apaštalai iš karto ėmėsi juos krikštyti. Kodėl? Nes taip liepė Jėzus. Žmogų tuoj pat pakrikštydavo, net jeigu jis atsiversdavo vidury nakties (Apaštalų darbai 16, 33). Jeigu įtikėdavo dykumoje, ten jį ir pakrikštydavo (Apaštalų darbai 8, 26–40). Gyventume tais laikais – kokių keistų krikštytynų pamatytumė!

Kaip krikštijami žmonės? Vandeniu. Čia nediskutuosime, ar žmogus turi būti vandeniui apšlakstomas, apipilamas ar į vandenį panardinamas. Sutikime, kad vienaip ar kitaip krikštijama vandeniui. Bet yra ir kur kas svarbesnių dalykų. Krikštyti vandeniui – tai ne išsimaudyti šeštadienio vakarą ar nusiplauti rankas, padirbėjus prie mašinos. Krikštas liudija apie žmogaus santykį su Dievu. Galite visą gyvenimą kasdien apsipilti vandeniui (praustis dušė, vonioje, plautis rankas, plaukioti, nardyti, permirkinti lietuje, mazgoti indus ir pan.), bet vis tiek likti nekrikštytas. Pagal Bibliją, krikštas – tai vandens pylimas ant žmogaus *vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios* (Mato 28, 19). Dievas naudoja išorinį simbolį vidinei realybei ženklinti. Krikštas yra ženklas, kaip ir apipjaustymas.

Kodėl Dievas pasirinko vandenį, suprasti nesunku. Tai universali švarinimosi priemonė. Juk niekas nepasakys, kad dulkės, lapai ar vaisių sultys reiškia švarą. Tokiais dalykais mes nesiprausiamo. O vandeniui žmonės kasdien prausiasi visame pasaulyje. Dėl to Dievas ir pasirinko šią visuotinę švarinimosi priemonę kaip dvasinės švaros simbolį.

Krikštas liudija, kad širdyje nebeliko nuodėmės dėmių: *Kelkis, priimk krikštą ir nusiplauk nuodėmes, šaukdamasis Jo vardo!* (Apaštalų darbai 22, 16).

Krikštas simbolizuoja ir apvalymą per atgimimą iš aukšto: *Jis išgelbėjo mus Šventosios Dvasios atgimdančiu ir atnaujinančiu nuplovimu ne dėl mūsų atliktų teisumo darbų, bet iš savo gailestingumo* (Titui 3, 5). Atgimę iš aukšto, mes mirštame nuodėmei. Augdami kaip krikščionys, mariname nuodėmingus įpročius ir vis labiau ir labiau siekiame teisumo – mūsų gyvenimas apvalomas! Tai simbolizuoja krikštas.

Krikštas reiškia atskyrimą šventam gyvenimui. Kaip indai ir žmonės Senojo Testamento laikais būdavo patepami vandeniu arba aliejumi ir atidedami šventam naudojimui, taip ir krikštijamas žmogus yra patepamas ir atskiriamas šventumui.

Naujajame Testamente krikšto ženklas taip glaudžiai susijęs su išgelbėjimu, kad norom nenorom kyla klausimas – ar tik žmogaus neišgelbėja pats krikštas? Paskaitykite šias dvi ištraukas:

Ir visi, kurie esate pakrikštyti Kristuje, apsivilkote Kristumi
(Galatams 3, 27);

Kelkis, priimk krikštą ir nusiplauk nuodėmes, šaukdamasis
Jo vardo! (Apaštalų darbai 22, 16).

Jeigu turėtume tik šias dvi eilutes, galėtume manyti, kad krikštas tikrai gelbsti. Šiandien esama [krikščioniškų] denominacijų, kurios būtent to moko. Bet vandens krikštas yra tik įvykio ženklas, o ne pats įvykis. Laiške efeziečiams 2, 8–9 pasakyta, kad esame išgelbėti malone, ne teisumo darbais. O Laiško romiečiams 4 skyriuje, kaip jau matėme, Paulius duoda atkirtį tiems, kurie tvirtina, kad ženklas gelbsti. Turime tvirtai išpažinti, kad mūsų nuodėmes nuplovė tik Kristaus kraujas, o mūsų gyvenimas tapo šventas tik per atgimimą iš aukšto. Krikštas – išorinis šio vidinio darbo ženklas.

Turint tai galvoje, tolimesnės eilutės gali stebinti. Kai žmonės atsiversdavo, būdavo pakrikštyti ne tik jie patys, bet ir visa jų šeima. Antai Lidija, prekiautoja iš Tiatyrų miesto, įtikėjo Evangelija, ir Paulius pakrikštijo ją bei jos namiškius. Apaštalų darbų knygos autorius trumpam nukreipia dėmesį nuo temos į Lidijos namiškius (Apaštalų darbai 16, 15). Panašiai nutiko neįvardytam Filipų

kalėjimo prižiūrėtojai – kai jis įtikėjo, buvo pakrikštyta visa jo šeima (Apaštalų darbai 16, 33–34). O Pirmame laiške korintiečiams, kalbėdamas apie tam tikrų asmenų krikštą Korinte, Paulius pamini ir Stepono šeimos pakrikštijimą (1 Korintiečiams 1, 16).

Kai kas tvirtino, jog neįmanoma įrodyti, kad tuose namuose būta vaikų. Vis dėlto tokia prielaida, kad šios ir daugybė kitų šeimų, pakrikštytų visame Viduržemio jūros regione, buvo bevaikės, atrodo neįtikėtina. Argi galima tvirtinti, kad paminėti šeimos krikšto atvejai buvo vieninteliai arba kad atsivertusieji visada buvo bevaikiai ir jų tarnai taip pat neturėjo vaikų?

Kai Naujojo Testamento Evangelija, skelbiama Pauliaus ir Petro, pradėjo skverbtis į pasaulį, jos žinia buvo ne mažiau maloninga ir visa apimanti nei išgelbėjimo žinia Abraomui Pradžios knygos 17 skyriuje. Ženklas buvo naujas, bet tikintys tėvai turėjo tokią pačią pareigą bei palaiminimą kaip Abraomas – jie krikštijo savo vaikus, kuriems, kaip ir Izaokui, teko didis palikimas.

3 APIPJAUSTYMO IŠPILDYMAS PER KRIKŠTĄ

Dievas visada užbaigia tai, ką pradėjęs. Jis laikosi žodžio, įvykdo pažadus ir nepalieka neužbaigtų darbų. Neseniai ant vieno jaunuolio marškinėlių pamčiau neįprastą užrašą: „Būk kantrus! Dievas manęs dar neužbaigė.“ Kaip dažnai mes taip jaučiamės! Vieną dieną mūsų Viešpats sugrįš ir mes tapsime panašūs į Jį. Mumyse nebeliks jokių nuodėmės pėdsakų. Dievas užbaigs savąjį išganymo darbą.

Kai žvelgiame į Jėzaus gyvenimą, matome, kaip Jis įvykdo ir išpildo daugybę Senojo Testamento priesaikų ir pažadų. Daugelis iš mūsų klystame manydami, kad Kristus prieštaravo Senojo Testamento mokymams. Jo Kalno pamokslas iš tikrųjų buvo svarbiausia kada nors paskelbta žinia apie Įstatymą ir Pranašus. Kaip pats Kristus mato save ir savo tarnavimą Senojo Testamento kontekste? *Nemanykite, jog Aš atėjęs panaikinti Įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti. Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys* (Mato 5, 17–18). Jis anaip tol neneigė Senojo Testamento ir jam neprieštaravo. Priešingai – jį užbaigė ir įvykdė. Nors kai kurie Jo darbai dar nebaigti, daug ką visiškai įvykdė Jo gyvenimas, mirtis ir prisikėlimas.

Per visą Senojo Testamento laikotarpį be paliovos buvo atnašaujamos aukos, bet kai ant Golgotos buvo paauktas Jėzus kaip Dievo Avinėlis, aukojimas baigėsi. Gyvulių aukos simbolizavo Kristų, liudijo apie Jį. Kai Jis atėjo ir numirė už mūsų nuodėmes, nebeliko poreikio aukoti gyvūnus.

Paschos (Velykų) vakarą, prisimindami, kaip Dievas išvadavo nuo mirties angelo, žydai valgydavo Paschos avinėlį. Panašiai buvo ir Kristaus mirties išvakarėse: Jis su mokiniais valgė simbolinį avinėlį. Po vakarienės Jis davė jiems duonos sakydamas, kad ši simbolizuoja Jo kūną, sulaužytą už juos, ir vyno – už juos pralieto Jo kraujo simbolio. Visai kaip tikintieji, Se-

nojo Testamento laikais valgę Paschos avinėlį, dabar jie valgė Dievo Avinėlį, paaukotą už jų nuodėmes. Taigi Paschos vakarienę išpildė ir pakeitė dabar minima Viešpaties Vakarienė.

Visiškai taip pat ir krikštas, kaip išgelbėjimo ženklas, pakeitė apipjaustymą. Atsižvelgdami į tai, ką skaitėte ankstesniuose skyriuose, pasvarstykite:

1. *Kas įvykdavo, kai Senojo Testamento laikais žmogus įtikėdavo Abraomo Dievą?*
Jis būdavo apipjaustomas.
2. *Koks išorinis įvykis Senajame Testamente simbolizavo šviesią širdį?*
Apipjaustymas.
3. *Koks išorinis ženklas Senajame Testamente reiškė žmogaus prisijungimą prie tikinčiųjų bendruomenės?*
Apipjaustymas.

Dabar norėčiau užduoti tuos pačius klausimus, tik „Senąjį Testamentą“ pakeisiu „Naujuoju Testamentu“.

1. *Kas įvyksta, kai Naujojo Testamento laikais žmogus įtikėdavo Abraomo Dievą?*
Jis būdavo pakrikštytas.
2. *Koks išorinis įvykis Naujajame Testamente simbolizavo šviesią širdį?*
Krikštas.
3. *Koks išorinis ženklas Naujajame Testamente reiškia žmogaus prisijungimą prie tikinčiųjų bendruomenės?*
Krikštas.

Štai kodėl nesilankau ligoninėje ir neapipjaustau mūsų bendruomenėje gimusių kūdikių. Palieku tai gydytojams, nes tai nebėra išgelbėjimo ženklas. Dėl tos pačios priežasties neapipjaustomi ir į Kristų atsivertę suaugusieji. Krikštas – apipjaustymo išpildymas.

Paulius tai aiškino grupei atsivertusių pagonių kolosiečių. Keletas žydų liepė naujai įtikėjusiems žmonėms apsipjaustyti, nes tai esąs išgelbėjimo ženklas. Kadangi atsivertusieji buvo ne žydai, jie nebuvo apipjaustyti. Tarp jų kilo didžiulių nesutarimų, išplitusių netgi visoje Viduržemio jūros regiono bažnyčioje. Štai ką Paulius rašė šiems pažeidžiamiems naujiems Kristaus pasekėjams: *Jame jūs taip pat esate apipjaustyti ne rankomis atliktu apipjaustymu [...]. Su Juo palaidoti krikšte* (Kolosiečiams 2, 11–12). Nors jie nebuvo išoriškai apipjaustyti, Paulius tvirtino, kad jiems atliktas apipjaustymas *ne rankomis*. Kitaip tariant, jų apipjaustymas buvo simbolinis. Kaip tai suprasti? Kada jiems tai buvo atlikta? Per krikštą. Paulius tarsi sakė: „Nejaugi nesuprantate, kad aš krikštiju jus ir tai yra jūsų išgelbėjimo ženklas? Todėl apipjaustymas jums nereikalingas.“

Nieko keista, kad krikštas išpildė apipjaustymą. Visi Naujojo Testamento mokymai yra įsišakniję Senajame. Šventojo Rašto grožis ir vientisumas jaudina iki ašarų: štai Aaronas skerdžia avinėlius, o štai ant Golgotos kalno nužudomas Jėzus, Dievo nubaustas už mūsų nuodėmes. Jaučiame giminystę su Jozue, regėdami, kaip jo šeima susirenka valgyti Paschos avinėlio senajame Izraelyje, o mes renkamės dalytis Dievo Avinėlio kūno ir kraujo naujajame Izraelyje. Bet užvis brangiau yra tai, kad Dievas neatima savo tautai senais laikais suteikto palaiminimo. Krikštydami savo vaikus, mes žengiamo Izaoką apipjausčiusio Abraomo pėdomis.

4 DIEVAS IR SENOJO TESTAMENTO ŠEIMA

Kaino vaikystėje niekas nemokė meluoti, būti savanaudiškam ar neklausyti tėvų. Kaip ir visi mes, jis ėmė taip elgtis savaime. Nors mums tai gali pasirodyti nelabai svarbu, iš tikrųjų šis faktas be galo reikšmingas.

Adomas buvo sukurtas tobulas. Iš prigimties jis visai nebuvo linkęs nusidėti. Šitokios laisvės nuo nuodėmės neturėjo joks žmogus, gyvenęs po Adomo.

Po pirmosios Adomo nuodėmės viskas pasikeitė. Jo puolusi prigimtis palinko į nuodėmę. Pati jo esybė gimdė nuodėmingas mintis ir darbus. Kurią prigimtį paveldės Adomo vaikai – tą, kurią jis turėjo prieš nusidėdamas, ar dabartinę nuodėmingą prigimtį? Į šį klausimą atsakė Kainas. Visi Adomo vaikai lig pat šių dienų gimsta su jo žyme. Ne, mes negimstame neutralūs ir paskui nenuklystame į vieną ar kitą pusę! Taip pat negimstame nekalti – tai ne pasaulio įtaka įtraukia mus į blogį. Mes gimstame turėdami nuodėmingą prigimtį – nors pasaulis gali vienaip ar kitaip gundyti mus nusidėti, iš tikrųjų nuodėmės plūsta iš mūsų pačių širdies. Štai kaip Paulius palygino mus su Adomu Laiško romiečiams 5 skyriuje:

Jei dėl vieno žmogaus nusikaltimo turėjo mirti daugelis [...]
(15 eil.)

Taigi, kaip vieno žmogaus nusikaltimas visiems žmonėms užtraukė pasmerkimą [...] (18 eil.)

Kaip vieno žmogaus neklusnumu daugelis tapo nusidėjėliais [...] (19 eil.)

Adomas buvo mūsų atstovas. Jis nusidėjo, todėl ir mes gimstame su jo nuopuolio žyme.

Tam gali prieštarauti dalelė jūsų nepriklausomos prigimties, tačiau net neabejokite – būtent šitaip moko Biblija. Pirmą kartą tai išgirdęs supykau, bet ir paneigti negalėjau – Biblija aiškiai smerkia mano prigimtį. Taip ir norisi sušukti: „Bet juk tai neteisinga! Kodėl mes turime gimti nusidėjėliai dėl to, ką padarė Adomas?“ Verčiau paklauskime, ką sako Paulius Laiške romiečiams 11, 33–34 – Dievo pažinimas bei išmintis tokie beribiai, kad Jo minčių išmatuoti neįmanoma, todėl mums neverta stengtis Jam patarinėti. Be to, turėkime galvoje, kad jeigu Dievas teisingumą suprastų taip, kaip mes, Jis būtų paprasčiausiai sunaikinęs Adomą ir Ievą už jų nuodėmę, ir žmonija neegzistuos! Taigi, kai kas nors mūsų klausia, kodėl žmonės gimsta su nuodėminga prigimtimi, nulenkę galvą ir širdį prieš teisingą ir gailestingą Dievą, turime atsakyti: „Todėl, kad esame Adomo vaikai.“

Dabar jūs tikriausiai svarstote, ką bendra visa tai turi su kūdikių krikštu. Tai, kaip Dievas pasielgė su Adomu, – pavyzdys mums, kaip Jis iš esmės elgsis su visais žmonėmis. Visame Šventajame Rašte matome, kad Dievas teisia ir teikia malonę būtent per šeimas.

Pradžios knygos 6 skyriuje Nojus sulaukė Viešpaties malonės. Nors Dievas rengėsi sunaikinti pasaulį tvanu, Nojų Jis nusprendė išgelbėti. 8 eilutėje aiškiai pasakyta: *Bet Nojus rado malonę Dievo akyse. Ar plaukiančiame laive Nojus buvo paliktas vienas su gyvūnais? Ne, Dievas liepė jam pasiimti žmoną, tris sūnus ir jų žmonas. Dievas galėjo lengvai atskirti Nojų nuo šeimos, bet Jis visada ypatingai gerbė savo žmonių šeimas.*

Pradžios knygos 17, 7 Dievas sudarė su Abraomu išgelbėjimo sandorą ir pasakė, kad tai sandora ne tik su Abraomu, bet ir su jo vaikais, vaikaičiais, provaikaičiais, propроваikaičiais ir taip toliau. Pasistenkite tai suprasti. Tie vaikai dar net nebuvo gimę ir niekuo netikėjo, bet Dievas pažadėjo elgtis su jais ypatingai. Dievas ne šiaip pranašavo ateitį. Tai buvo ne pranašystė, o sandora. Ar Dievas bendravo su Abraomu tik kaip su atskiru individu? Ne, Jis sudarė sandorą su Abraomo šeima.

Po keturių šimtų metų Abraomo šeima išaugo į didžiulę tautą – daugiau kaip milijoną žmonių. Vergaudami Egipte jie meldėsi Dievui. Maldos pasekmė užrašyta Išėjimo knygoje 2, 24–25:

Išgirdęs jų dejonę, Dievas atsiminė savo Sandorą, sudarytą su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu. Dievas pažvelgė į izraelitus ir atkreipė į juos dėmesį.

Kodėl Dievas atkreipė dėmesį į šiuos vergus? Ar dėl to, kad jie buvo mažuma? O gal todėl, kad jie buvo geresni už kitus? Arba kad buvo skriaudžiami? Ne. Dievas atkreipė į juos dėmesį, nes jie buvo Abraomo vaikai. Dievas ypatingai gerbia savo žmonių vaikus.

Apsvarstykite šiuos stulbinančius žodžius iš 1 Karalių knygos 11, 11–12:

Todėl Viešpats tarė Saliamonui: „Kadangi tu taip norėjai, nesilaikėi mano Sandoros ir įstatų, kuriuos tau daviau, Aš tikrai atplėšiu nuo tavęs karalystę ir atiduosiu ją vienam iš tavo tarnų. Bet dėl tavo tėvo Dovydo to nedarysiu tavo dienomis. Iš tavo sūnaus rankos ją atplėšiu.“

Saliamonas sunkiai nusidėjo Dievui. Dėl tos nuodėmės jo karalystė turėjo būti padalyta, bet Viešpats to nepadarė, kol Saliamonas buvo gyvas, nes pastarasis buvo Dovydo sūnus. Dovydas jau buvo seniai miręs, bet Dievas elgėsi su Saliamonu ypatingai pagarbiai dėl jo tėvo.

Dabar jau turbūt darosi aiškiau, kodėl Dievas liepė žymėti Sandoros ženklų vaikus. Jie yra atskirti – ypatingi prieš Dievą.

Bet yra ir kita šio mokymo pusė. Su ašaromis akyse klausomės, kaip Dievas sako Izraeliui, kad tėvų nuodėmės kris ant vaikų:

[...] nes Aš, Viešpats, tavo Dievas, esu pavydulingas Dievas, skiriantis bausmę vaikams už tėvų kaltę iki trečios ir ketvirtos kartos tų, kurie mane atmeta (Išėjimo 20, 5);

[...] nepaliekantis kaltųjų be bausmės, bet baudžiantis už tėvų kaltę vaikus ir vaikų vaikus lig trečios ir ketvirtos kartos (Išėjimo 34, 7).

Jau matėme, koks Dievas buvo maloningas Saliamonui dėl Dovydo. Rehabeamas, Saliamono sūnus, tapo karaliumi. Jam valdant, karalystėje kilo pilietinis karas ir ji suskilo. Tai buvo Dievo teismas už jo tėvo nuodėmes. Prisiminkite – Dievas pasakė Saliamonui, kad už jo nuodėmę suskaldys karalystę, kai šią valdys jo sūnus. Tėvai ir motinos, jeigu tik suprastume, kokią didelę įtaką mūsų nuodėmės daro mūsų vaikams, gal elgtumės kitaip?

Sulig tuo skyriaus nebaigsime, nes šiame mokyme glūdi ir didis palaiminimas. Seną ir prie mirties besiartinantį Abraomą labai guodė žinojimas, kad Dievas laimins jo giminę, su ypatinga pagarba žiūrės į jo vaikus. Apie Dievo pagarbą Izraelio šeimoms Dovydas rašė:

*Betgi Viešpats geras per amžių amžius tiems, kurie pagarbiai
Jo bijo, ir teisus vaikų vaikams (Psalmynas 103, 17).*

5 DIEVAS IR NAUJOJO TESTAMENTO ŠEIMA

Pavyzdžių, kaip Dievas laimina vaikus už jų tėvų tikėjimą, apstu ne tik Senajame Testamente. Mes randame jų visame Naujajame Testamente, tikriausiai patys to nesuprasdami. Štai keletas iš jų:

- Mato 9, 18–19. 23–26. Ką tik mirė vieno žydų valdininko dukra. Valdininkas atėjo pas Jėzų ir paprašė ją atgaivinti. Jėzus sutiko ir atgaivino to žmogaus dukrą. Kodėl? Dėl to, kad ji buvo tikinti? Ne, dėl jos tėvo tikėjimo.
- Mato 17, 14–18. Epilepsija sergančio berniuko tėvas paprašė Jėzaus išgydyti jo sūnų. Berniukas buvo išgydytas.
- Luko 7, 11–17. Našlė lydėjo savo mirusį vienturtį sūnų į kapus. Jėzui, pamačiusiam šią liūdną procesiją, pagailo moters. Nors ji nieko Jo neprašė, Viešpats atgaivino jaunuolį ir sugrąžino motinai sūnų. Kodėl Jėzus taip padarė? Jis suteikė sūnui malonę dėl jo motinos.
- Jono 4, 46–54. Kafarnaumo valdininko sūnus sirgo. Liga atrodė mirtina. Susikrimtęs tėvas paprašė išgydyti jo sūnų. Jėzus taip ir padarė, net neatėjęs į jo namus. Viešpats pasigailėjo berniuko dėl jo tėvo.

Visais šiais atvejais vaikai buvo atgaivinti dėl savo tėvų.

Viena istorija Šventajame Rašte mums visada sukelia šypseną – tai Zachiejaus, mokesčių rinkėjo iš Jericho, atsivertimo istorija. Į miestą atkeliavusį Jėzų apsupo didžiulė minia, o Zachiejus buvo žemo ūgio, tad niekaip negalėjo pamatyti Viešpaties. Todėl jis įsilipo į medį, ir Jėzus jį pastebėjo. Viešpats liepė Zachiejui lipti žemyn, nes Jis esą rengiasi pas jį apsilankyti. Susitaręs dėl susitikimo, kuris buvo numatytas prieš laikų pradžią, mūsų Viešpats pasakė Zachiejui: *Į šiuos namus šiandien atėjo išganymas* (Luko 19, 9).

Kodėl Jėzus nepasakė: „Šiandien atėjo Zachiejaus išganymas“? Kadangi įtikėjo šeimos galva – Zachiejus, – Jėzus kalbėjo apie visus namus. Kitaip tariant, Dievas rengėsi palaiminti visą šeimą, nes tos šeimos galva tapo Jo vaiku.

Sekminių dieną, ragindamas minią atgailauti ir pasikrikštyti, kad būtų atleistos nuodėmės, Petras pridūrė:

Juk jums skirtas pažadas, taip pat jūsų vaikams ir visiems toli esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų Dievas
(Apaštalų darbai 2, 39).

Kodėl Petras pasakė: *Juk jums skirtas pažadas, taip pat jūsų vaikams*? Mat žinojo, kad Dievas ir toliau veikia taip pat, kaip Senajame Testamente. Ypatingai saugo savo vaikų vaikus.

Tai dar kartą išryškėja Pirmame laiške korintiečiams 7, 14:

Mat netikintis vyras pašventinamas per žmoną, o netikinti žmona pašventinama per tikintį vyrą. Antraip jūsų vaikai būtų netyri, o dabar jie šventi.

Atsivertę iš pagoniškos kultūros į Kristų, korintiečiai susidurdavo su tomis pačiomis problemomis, kaip ir mes šiandien. Krikščionimi tapusio vyro gyvenimo būdas drastiškai pasikeisdavo. Pamažu suvokdamas, kaip Kristus veikia visas jo gyvenimo sritis, jis imdavo klausti, ar turėtų toliau gyventi su savo nekrikščione žmona.

Pauliaus atsakymą į šį klausimą randame Pirmojo laiško korintiečiams 7 skyriuje. Jeigu tik žmona norinti gyventi su savo vyru, jis turi likti su ja. Toliau Paulius teigia, kad netikinti žmona yra *pašventinama* per tikintį vyrą. Tai nereiškia, kad ji tampa išgelbėta. Graikiškas žodis „pašventinti“ reiškia „atskirti“. Kai kuriose Naujojo Testamento vietose jis verčiamas kaip „šventas“. Šventas krikščionio gyvenimas yra „atskirtas“ gyvenimas. Paulius sako, kad krikščionio žmona yra išskirtinė – į ją Dievas žvelgia ypatingai. Kodėl? Nes jos vyras yra vienas iš Dievo žmonių.

Dievas sako, kad susituokę vyras ir moteris Jo akyse tampa viena. Paulius paaiškina – jeigu tai būtų netiesa, susituokusiųjų vaikai nebūtų pašventinti. Jis tarsi norėjo pasakyti: „Jūsų vaikai Dievo akyse yra išskirtiniai, tas pats principas

tinka ir jūsų žmonoms.“ Tad kodėl mes nekrikštijame nekrikščionių žmonių, kaip krikštijame kūdikius ir mažus vaikus? Žmona – suaugęs žmogus, todėl ji turi pati išpažinti Viešpatį. Kūdikis priklauso nuo savo tėvo tikėjimo. Jis negali savarankiškai išpažinti Viešpaties, bet tėvo tikėjimo ženklas kviečia jį pas Viešpatį nuo pirmųjų gyvenimo dienų.

6 SANDOROS NAMŲ PAREIGOS

Gali pasirodyti, kad jums tereikia pakrikštyti savo vaiką, ir viskas bus gerai. Būtent taip mano daugelis šiuolaikinės bažnyčios narių. Jie atneša vaikus į bažnyčią ir krikštija, tarsi apdrausdami nuo gaisro. Bet netgi ir po to neižvelgsite jokio skirtumo tarp jų ir kaimynystėje gyvenančios ateistų šeimos.

Jeigu jūs ir jūsų žmona nemylite vienas kito taip, kaip liepia Biblija, jei nemokote savo vaikų Šventojo Rašto tiesų, jei nedrausminate jų taip, kaip liepia Dievo žodis, jeigu kasdien nesimeldžiate su jais ir už juos, jeigu Kristus nėra jūsų šeimos centras, galite krikštyti savo vaikus, bet jie augs visai tokie patys, kaip nekrikščionių šeimų vaikai.

Pradžios knygoje jau skaitėme, kad Dievas liepė Abraomui pažymėti išgelbėjimo ženklą savo kūdikį. Toliau Dievas Abraomui sakė:

Juk išrinkau jį, kad galėtų pamokyti savo vaikus ir savo būsimą šeimą laikytis Viešpaties kelio (Pradžios 18, 19).

Ši eilutė liudija, kad Abraomas buvo įpareigotas aiškinti savo vaikams apie Dievą visose savo šeimos gyvenimo aplinkybėse. Vaiko apipjaustymas Abraomui nereiškė, kad Dievas išgelbės jo sūnų. Tai tebuvo sandoros ženklas, kad jis užaugins sūnų Viešpatyje ir kad Dievas jį pagerbs.

Amerika turi tai išgirsti. Nors mes turime tiek pat bažnyčios narių, kaip ir bet kuri kita pasaulio tauta, mūsų visuomenė nedorybėmis pirmauja tarp bedieviškiausių šalių. Mūsų, bažnyčios narių, šeimos dažnai nesiskiria nuo nekrikščionių šeimų. Mes garbiname malonumus, patogumus, sporto klubus, pinigus, sėkmę, valdžią ir prestižą – visai kaip pasaulis. Namuose meldžiamės ne daugiau negu šalia gyvenantis dorovingas kaimynas. Norėdami įsiteikti

Viešpačiui, porą kartų per mėnesį (arba dar rečiau) einame į bažnyčią, bet būname nepatenkinti, jeigu pamaldos užtrunka ilgiau nei tikėjomės. Neriamės iš kailio mokydami savo vaikus matematikos, gamtos mokslų, verslo subtilybių, regbio, krepšinio, teniso, golfo ir futbolo, o galbūt baletu, muzikos, meno ir teatro paslapčių. Bet kiek laiko ir pastangų skiriame, kad įdiegtume savo vaikams dievotumą?

Rašau tai ne tam, kad pamokyčiau presbiterijonus, episkopalus, liuteronus ir metodistus, ką jie turi tikėti. Gvildenu šią temą dėl to, kad vienintelis dalykas, išgelbėsiantis Ameriką, yra sandoros namai, kuriuose vaikai auginami dievotai.

Atidžiau pažvelkite, ką pasižadame, krikštydami savo vaikus:

Ar dabar be jokių išlygų pašvenčiate savo vaiką Dievui ir, nuolankiai kliaudamiesi Dievo malone, prizadate, kad stengsitės rodyti jam dievobaimingumo pavyzdį, kad melsitės su juo ir už jį, kad mokysite jį mūsų švento tikėjimo tiesų ir kad stengsitės visomis Dievo duotomis priemonėmis užauginti jį Viešpaties globa ir pamokymais?

Mano tėvas yra dvasininkas. Tėvams, kurie atveda pakrikštyti savo antrą, trečią, ketvirtą ir t. t. vaikus, jis užduoda dar vieną klausimą. Kadangi tėvai jau buvo davę pažadą, jis paklausia: „Ar jūs tesite pažadą, kurį davėte prieš Dievą, krikštydami savo ankstesnį vaiką, kad dabar galėtumėte duoti naują pažadą nuoširdžiai ir švaria sąžine?“ Šį klausimą jis užduoda tėvui ir motinai visos bendruomenės akyse! Kai atnešiau pakrikštyti savo antrą ir trečią vaikus, tą patį klausimą jis uždavė ir man. Žinoma, negalime tvirtinti, kad šiuo atžvilgiu tobulai paklūstame Viešpačiui. Bet niekas ir neklausia, ar buvome tobuli. Klausama, ar stengiamės kuo geriau tesėti savo pažadą.

Mano tėvo sumanymas teisingas. Turime pasakyti vienas kitam: „Užteks save apgaudinėti. Juk daugeliui iš mūsų šie pažadai tėra puošmena visuomenės akyse.“ Ar gali Dievas apie mus pasakyti tą patį, ką apie Abraomą? Ar „liepsime savo vaikams ir namiškiams laikytis Viešpaties kelio“? Jeigu negalime atsakyti „taip“, krikštyti savo vaikų neturėtume.

Kai mes, tėvai, prisimename išgelbėjimo ženklą, kuriuo buvo pažymėti mūsų vaikai, tai yra raginimas auginti juos taip, kaip liepė Dievas. Mūsų vaikai

mums nepriklauso. Tai Dievas juos mums davė – visa, ką turime, gavome iš Jo. Mes – tik prižiūrėtojai. Todėl turime auginti savo vaikus taip, kaip nurodė Dievas. Priešingu atveju neigtume, kad tie vaikai yra Jo nuosavybė.

Norėčiau trumpam atsigręžti į jus, pakrikštytus sandoros vaikus. Jums buvo suteiktas išgelbėjimo ženklas, jūsų tėvų tikėjimo ženklas. Tai raginimas, įsakymas jums atgailauti dėl nuodėmių ir sekti Jėzumi. Jeigu jūsų tėvai ištikimai vykdė savo pažadus, jūs gavote palaiminimus, kurių pasauliečių vaikai niekada nepažino. Sodoma Biblijos neturėjo, o jus [tėvai] mokė Dievo žodžio tiesų, meldėsi su jumis ir už jus, rodė dievotumo pavyzdį ir aiškino apie Įstatymą bei Dievo gailestingumą. Jeigu negyvenate dėl Viešpaties, jūsų laukia sunkesnė bausmė negu šio palaiminimo nepažinusių vaikų. *Jūsų krikštas kūdikystėje – tai Dievo kvietimas ateiti pas Kristų*. Jeigu jūs nusiteikę to kvietimo nepaisyti, verčiau būčiau ateisto sūnus nei atsidurčiau jūsų vietoje! Jėzus pasakė Kafarnaumo miestui, kuris neatgailavo, nors Viešpats ten padarė daug stebuklų: *Sodomos žemei bus lengviau teismo dieną negu tau* (Mato 11, 24).

Tėvai, neduokite įžadų Viešpačiui tik dėl visuomenės, dėl aplinkinių akių. Įsivaizduokite – jūs stovite priešais gyvąjį Dievą ir tariate žodžius tik todėl, kad norite būti visuomenės gerbiami, nors tie žodžiai jums nieko nereiškia! Jeigu taip darysite, jūsų vaikų kraujas kris ant jūsų galvos. Apie jus amžinybėje bus įrašyta, kad lengvabūdiškai žiūrėjote į Visagalį Dievą.

7 APIBENDRINIMAS

Kodėl pakrikštijote savo vaikus arba kodėl norite tai daryti?

Biblija moko, kad išgelbėjimo ženklu turi būti žymimi tikinčių tėvų vaikai. Senajame Testamente tas ženklas buvo apipjaustymas. Naujajame Testamente – krikštas. Mūsų vaikų krikštas simbolizuoja, kad Dievo akyse jie yra išskirtiniai. Krikštu tėvai pasižada auginti vaikus pagal savo Viešpaties nurodymus. Toks krikštas kviečia vaiką nuo mažens išpažinti Kristų kaip savo Gelbėtoją.

Pats Dievas inicijuoja ir sudaro sandorą su savo žmonėmis, tai Jis nustato jos sąlygas. Jis maloningai vykdo savojo Žodžio pažadus. Jis ragina savo vaikus ir vaikų vaikus laikytis sandoros ir per visas kartas pažinti Jo palaiminimus.

8 ATSAKYMAI Į KLAUSIMUS

1. Ar kūdikių krikštas išgelbėja kūdikį?

Krikštas vaiką išgelbėja ne daugiau nei suaugusįjį. Senajame Testamente skaitome apie izraelitus, kurie buvo apipjaustyti, bet pražuvę. Dievas pavadino juos esant „neapipjaustytos širdies“ ir palygino su pasaulio bedieviais (Jeremijo 9, 25). Jie buvo paženklinti išgelbėjimo žyme, bet neišgelbėti. Naujajame Testamente matome, kaip pakrikštyti suaugusieji išsižada Viešpaties kelių, ir paaiškėja, kad jie Jo nepažinojo. Kai kurie iš jų net darė reikšmingus darbus Jo vardu, bet Jėzus jiems pasakė: *Aš niekuomet jūsų nepažinojau* (Mato 7, 22–23). Tie žmonės turėjo išorinį išgelbėjimo ženklą, bet buvo bedieviai. Taigi, kad daugiau prie šio klausimo neberekėtų grįžti, akcentuokime – mes nesakome, kad kūdikių krikštas išgelbėja vaiką.

2. Jeigu Dievas rodo palankumą vaikui dėl jo tėvų, ar tai tikrai malonė?

Puikus klausimas! Jeigu kūdikių krikštas paneigia malonę ir moko, kad žmogų išgelbėja jo arba jo tėvų darbai, tuomet šį mokymą turime atmesti, nes mūsų išgelbėjimas turi būti paremtas tik malone.

Jeigu Dievas parodo palankumą tam tikram vaikui, tas palankumas irgi yra malonė. Vaikas – vis dar nusidėjėlis. Jo tėvai irgi nusidėjėliai. Viskas, ką Dievas jų šeimoje padaro gera, vis dar yra nepelnyta. Dar nesutikau krikščionių tėvų, kurie po to, kai Dievas išgelbėjo jų vaiką, būtų pasakę: „Jis buvo vertas išgelbėjimo, nes mes už jį meldėmės, jį mokėme ir auklėjome. Dievas turėjo tai padaryti.“ O ką mes sakome? „Ačiū Tau, Viešpatie, už Tavo malonę mūsų namams; mes – nusidėjėliai, neverti Tavo gerumo.“

3. Kas nutinka, jeigu tėvai stengiasi ištikimai auginti vaiką Viešpačiui, bet tas vaikas užauga bedieviu?

Neturėtume nuleisti rankų ir to žmogaus „nurašyti“. Kartais pakrikštytas vaikas nepateisina savo krikšto ir nepriima tėvų tikėjimo, kol gerokai subręsta. Džonas Niutonas pirmuosius septynerius gyvenimo metus turėjo dievotą motiną, bet paskui ėmė maištauti prieš viską, kas šventa. Tik suaugęs jis visiškai suprato savo mamos pamokymus. Niutonas pasakojo, kad net tamsiausiomis savo nuopuolio dienomis negalėjo užmiršti tų giesmių, Šventojo Rašto eilučių ir katekizmo tiesų, kurių jį mokė motina.

Deja, pasitaiko vaikų, kurie užauga tikrai dievotose šeimose, bet išsižada Viešpaties ir niekada pas Jį nebesugrižta. Apie tai kalbama Ezechielio pranašystėje 18, 5–13. Čia matome tokio žmogaus paveikslą. Jo tėvai teisūs, o jis – paminklas nedorybei. Dievas sako, kad jis bus amžiams pasmerktas. Bet toks žmogus – išimtis, o ne taisyklė.

Turėtume džiaugtis matydami, kad daugybė nuoširdžių dievotų šeimų išaugina dievotus vaikus. Bet reiktų gerai žinoti, ką galima vadinti „dievota šeima“. Man yra tekę matyti žmonių, kuriuos mūsų Viešpats galingai naudoja kaip pamokslininkus, vyresniusius, diakonus, evangelistus ir sekmadieninės mokyklos mokytojus, bet kurių namai – dvasinė dykuma. Jie įkvepiantys pamokslininkai ir mokytojai, bet niekam tik savo žmonių vyrai ir tėvai. Pamokslininkai, mes turime būti dievotų vyrų ir tėvų pavyzdys.

Be to, šeimos nelaikome dievota tik dėl to, kad ji lanko bažnyčią. Per ilgus metus ji mane jau kreipėsi maždaug dešimt tėvų, kurie stebėjosi, kas nutiko jų sūnui. Visi jie kalba panašiai: „Mes auginome jį teisingai. Vedėmės į bažnyčią.“ Bet, kruopščiai patyrinėjus jų šeimos gyvenimą, paaiškėja, kodėl tas sūnus nuklydo kitais keliais:

- Jo tėvas namuose neskaitė Biblijos ir kartu su juo nesimeldė. Vaikas nebuvo nuolatos ir nuosekliai drausminamas.
- Jo tėvai neleido laiko kartu su juo ir kas savaitę neskirdavo jam pakankamai dėmesio.
- Daugiausia valandų jis prasėdėdavo prie televizoriaus. Paauglystėje jau žiūrėdavo, ką tik panorėjęs.
- Jo tėvams labiau rūpėjo jo sėkmė pasaulyje negu jo santykiai su Viešpačiu.

Esant tokiai situacijai, nieko nuostabaus, kad sūnus nuklydo pasaulio šunkeliais. *Neapsigaukite! Dievas nesiduoda išjuokiamas. Ką žmogus sėja, tai ir pjaus* (Galatams 6, 7).

4. O kaip vaikas, kuris augo nekrikščionių šeimoje? Ar šis mokymas savaimė neatima iš jo bet kokios vilties?

Senajame Testamente Izraelio Dievą įtikėdavo egiptiečiai, graikai, persai ir daugelio kitų tautų žmonės. Ezechielio pranašystėje 18, 14–20 Dievas sako Izraeliui, kad teisus žmogus gali kilti ir iš neteisios šeimos. Dievas gali nutraukti nedorybės liniją ir pradėti teisingumo liniją. Iš tikrųjų, visuomenėje, kurioje šiuolaikinė šeima atrodo tokia apgailėtina, tikinčios šeimos grožis vilioja žmones ateiti pas Kristų. Kitaip tariant, Šventoji Dvasia naudoja mūsų sandoros namus, kad pritrauktų netikinčiuosius prie Kristaus, o ne atgrasytų juos.

5. Ką galima pasakyti apie šeimą, kurioje tik vienas iš tėvų yra krikščionis? Ar krikščionis tėvas arba motina turėtų krikštyti savo vaiką?

Atsakymas labai paprastas. Žinoma, toks vaikas turėtų būti pakrikštytas. Žvelgdamas į kūdikį, Dievas regi vieno iš savo vaikų vaiką. Per vieną iš tėvų, kuris yra krikščionis, „pašventinama“ arba „atskiriama“ visa šeima (1 Korintiečiams 7, 14).

9 KLAUSIMAI PASVARSTYTI

Jeigu dvejojate, ar krikštyti savo vaikus, turėtumėte gerai apsvarstyti šiuos klausimus.

1. Jeigu būtumėte gyvenę Senojo Testamento laikais, ar būtumėte pažymėję savo vaiką išgelbėjimo ženklų – apipjaustymu?

Apie apipjaustymą Senajame Testamente paprastai užduodami tie patys klausimai, kuriuos užduotume apie krikštą, nes krikštas yra apipjaustymo išpildymas. Ką būtumėte atsakę Dievui, jeigu būtumėte Abraomas? „Viešpatie, nemanau, kad reikia apipjaustyti Izaoką. Verčiau palaukime, kol jis pats išpažins savo tikėjimą, ir tik tada pažymėkime išgelbėjimo ženklų. Juk iš tikrųjų jis niekuo nesiskiria nuo faraono sūnaus, ar ne?“ Argi tokie patys klausimai nekyla ir šiandien?

2. Kaip galime pamokslauti arba klausytis pamokslų apie Senojo Testamento ištraukas, jeigu Dievas Naujojo Testamento laikais su šeimomis elgiasi kitaip?

Senasis Testamentas buvo parašytas sandoros namų kontekste – ten vaikai buvo žymimi išgelbėjimo ženklų. Jeigu šio palaiminimo atsisakysime, kaip nustatysime, kurios Senojo Testamento ištraukos taikytinos mūsų situacijai?

3. Ką Paulius turėjo galvoje, Pirmame laiške korintiečiams 7, 14 tikinčių tėvų vaikus vadindamas „šventais“ arba „atskirtais“?

Jeigu žmogus neketina krikštyti savo vaikų, vadinasi, jis priešinasi aiškiai šios eilutės prasmei.

4. Ar Viešpats į bedievių namus žiūri taip pat, kaip į savo žmonių namus?

Tarp šeimų, atsidavusių nedorybei, ir šeimų, atsidavusių teisumui, yra didžiulis skirtumas:

[...] nes Aš, Viešpats, tavo Dievas, esu pavydulingas Dievas, skiriantis bausmę vaikams už tėvų kaltę iki trečios ir ketvirtos kartos tų, kurie mane atmeta (Išėjimo 20, 5);

Betgi Viešpats geras per amžių amžius tiems, kurie pagarbiai Jo bijo, ir teisus vaikų vaikams (Psalmynas 103, 17).

Viešpaties malonė vienoms šeimoms ir bausmė kitoms akivaizdi. Kaip įmanoma skaityti Jo žodį ir tvirtinti, kad Erodo vaikai yra tokie patys, kaip Dievo žmonių vaikai?

5. Jeigu egzistuoja dvi visiškai skirtingos Dievo žmonių grupės, kurių beveik niekas nesieja – Dievo tauta Senajame Testamente ir Naujojo Testamento Bažnyčia, – kodėl Laiške romiečiams 11, 17 šios dvi grupės vaizduojamos kaip viena?

Šioje vietoje Paulius aiškiai moko, kad mes, Naujojo Testamento Bažnyčia, esame įskiepyti į jau esamą kamieno ir šaknų sistemą. Egzistuoja ne du skirtingi medžiai, o vienas. Žinoma, yra skirtumų, nes jau daug kas išsipildė, bet reikia stengtis nesuardyti tęstinumo.

6. Jeigu Dievas norėtų, kad nustotume žymėti savo vaikus išgelbėjimo ženklų, kodėl Naujajame Testamente Jis aiškiai neįsakė pakeisti Senojo Testamento tvarką ir nebežymėti sandoros ženklų savo vaikų?

Tai ne smulkmena. Jeigu įsakymas būtų buvęs pakeistas, esminė, giliai įsišaknijusi, 1700 metų senumo religinė tradicija būtų buvusi atmesta. Taip, apipjaustymas užleido vietą krikštui kaip išgelbėjimo ženklui, bet Biblijoje nėra nė menkiausios užuominos, kad vaikų nebereikia žymėti naujuoju išgelbėjimo ženklų. Priešingai, Petras sako, kad pažadas duotas vaikų vaikams, ir mes skaitome, kad buvo krikštijamos ištisos šeimos. Taigi nėra biblinio pagrindo nutraukti šį nuostabų, šimtmečius puoselėtą Dievo duotąjį palaiminimą.

PRIEDAI.

EVANGELIKŲ REFORMATŲ IR PRESBITERIJŲ IŠPAŽINIMAI APIE KRIKŠTĄ

A. HEIDELBERGO KATEKIZMAS

26 SEKMADIENIS

69 klausimas. *Kaip šventasis Krikštas primena tau ir garantuoja, kad vienintelė Kristaus auka buvo skirta labui?*

Kristus įsteigė šį išorinį apiplovimą vandenių ir tuo pažadėjo, kad Jo kraujas ir Dvasia nuplauna mano sielą nuo nešvaros, tai yra visų mano nuodėmių, taip tikrai, kaip išoriškai vanduo nuplauna kūno nešvarumus.

70 klausimas. *Ką reiškia būti nuplautam Kristaus krauju ir Dvasia?*

Reiškia turėti nuodėmių atleidimą iš Dievo malonės dėl Kristaus kraujo, kurį Jis praliejo už mus aukodamasis ant kryžiaus; be to, tai reiškia būti atnaujintiems Šventosios Dvasios ir pašventintiems Kristaus nariais, kad kuo toliau, tuo labiau mirtume nuodėmei ir gyventume šventai bei nepeiktinai.

71 klausimas. *Kur Kristus pažadėjo mums, kad esame nuplauti Jo krauju ir Dvasia taip tikrai, kaip nuplauti Krikšto vandenių?*

Krikšto įsteigimo žodžiais: „Eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios.“ Ir dar: „Kas įtikės ir pasikrikštytys, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas.“ Tas pažadas yra pakartojamas ir kitose Šventojo Rašto vietose, kur Krikštas vadinamas atgimdančiu ir atnaujinančiu nuplovimu, nuodėmių nuplovimu.

72 klausimas. *Ar regimas nuplovimas vandeniū yra jau ir pats nuodėmių nuplovimas?*

Ne, nes vien tik Jėzaus Kristaus kraujas ir Šventoji Dvasia apvalo mus nuo visų nuodėmių.

73 klausimas. *Tai kodėl Šventoji Dvasia krikštą vadina atgimdančiu ir nuplaunančiu nuodėmes?*

Dievas turi svarbų pagrindą taip kalbėti. Jis nori mus pamokyti ne tik kad kaip kūno nešvarumai nuplaunami vandeniū, taip mes apvalomi nuo nuodėmių Kristaus krauju ir Dvasia, bet ir dar daugiau, – tuo dievišku pažadu ir ženklū Jis nori mums garantuoti, jog esame dvasiškai apiplauti nuo nuodėmių taip tikrai, kaip išoriškai nuplauna vanduo.

74 klausimas. *Ar reikia krikštyti mažus vaikus?*

Taip, nes ir jie, ne mažiau nei suaugusieji, priklauso Dievo sandorai ir Bažnyčiai, ir jiems yra pažadėtas Kristaus krauju nuodėmių atleidimas bei tikėjimą žadinanti Šventoji Dvasia. Todėl ir vaikai krikštu, kaip sandoros ženklū, turi būti įtraukiami į krikščionių Bažnyčią ir atskiriami nuo netikinčių vaikų, kaip kad Senajame Testamente buvo daroma apipjaustymu, kurio vieton Naujajame Testamente buvo įvestas Krikštas.

B. ANTRASIS ŠVEICARIŠKASIS IŠPAŽINIMAS

XX skyrius. Apie šventąjį krikštą

1. [**KRIKŠTO ĮSTEIGIMAS**] Krikštas buvo Dievo įsteigtas ir pašventintas; pirmasis krikštijo Jonas, kuris Kristų šlakstė Jordano vandeniui. Iš čia krikštas pasiekė apaštalus, kurie ir patys krikštijo vandeniui. Jiems Viešpats aiškiai įsakė skelbti Evangeliją ir krikštyti vardan *Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios* (Mt 28,19); ir Petras *Apaštalų darbuose* žydams, klausiantiems, ką jiems daryti, pasakė: *Kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jums nuodėmės; tada gausite Šventosios Dvasios dovaną* (Apd 2, 37–38). Todėl kai kas vadina krikštą Dievo žmonių iššventinimo ženklui, kuriuo Dievui pašvenčiami Jo išrinktieji.

2. [**VIENAS KRIKŠTAS**] Dievo Bažnyčioje yra tik vienas krikštas, ir pakanka vieną sykį būti pakrikštytam arba pašvęstam Dievui. Nes kartą priimtas krikštas išlieka visą gyvenimą ir yra amžinas mūsų išsūnijimo antspaudas. [**KĄ REIŠKIA BŪTI PAKRIKŠTYTAM**] Juk būti pakrikštytam vardan Kristaus reiškia: būti įrašytam, iššventintam ir priimtam į Dievo vaikų sąjungą, šeimą ir netgi įpėdinystę, taigi jau dabar būti minimam kartu su Dievo vardu, t. y. būti vadinamam Dievo vaiku, taip pat būti apvalytam nuo nuodėmių purvo ir apdovanotam visokeriopomis Dievo malonėmis naujam ir nesuteptam gyvenimui. Taigi krikštas primena ir atnaujina didžiulę Dievo malonę, suteiktą mirtingųjų giminei.

3. Juk visi gimstame nuodėmių purve ir esame pykčio vaikai. Tačiau Dievas, kurio gailėstingumas beribis, mus dovanai apvalo nuo nuodėmių savo Sūnaus krauju, per jį mus įvaikina ir netgi su savimi susieja šventa sąjunga bei praturtina visokeriopomis dovanomis, kad galėtume gyventi naują gyvenimą. Visa tai patvirtinama krikštu. Nes Dievas mus iš vidaus atgaivina, apvalo ir atnaujina per Šventąją Dvasią; o išoriškai priimame didžiųjų dovanų patvirtinimą vandens pavidalu, kuriuo tos didžiosios malonės pavaizduojamos ir tarsi padedamos mums prieš akis, kad jas pamatytume. [**ESAME KRIKŠTIJAMI**

VANDENIU] Todėl esame krikštijami, t. y. apliejami arba apšlakstomi regimuoju vandeniu. Nes vanduo nuplauna nešvarumus, atgaivina ir atvėsina išsekusius bei sušilusius kūnus. O Dievo malonė šitai suteikia sieloms, žinoma, neregimu arba dvasiniu būdu.

4. [KRIKŠTO ĮSIPAREIGOJIMAI] Taip pat Dievas krikšto simboliu išskiria mus iš visų kitų religijų ir tautų ir pašventina mus kaip savo nuosavybę, o mes krikšto metu išpažįstame savo tikėjimą ir įsipareigojame paklusti Dievui, numarinti kūną ir atnaujinti gyvenimą, todėl esame įrašomi į šventąją Kristaus kariuomenę, kad visą gyvenimą kovotume prieš pasaulį, prieš velnią ir prieš savo kūną. Be to, krikštu įaugame į vieningą Bažnyčios kūną, kad su visais Bažnyčios nariais gražiai sutartume, išpažindami vieną ir tą pačią religiją ir vienas kitam pagelbėdami.

5. [KRIKŠTO BŪDAS] Tikime, kad tobuliausias krikštijimo būdas yra tas, kuriuo buvo pakrikštytas pats Kristus ir kuriuo krikštijo apaštalai. Todėl nemanome, kad tai, kas vėliau žmonių išmone buvo pridėta ir vartojama Bažnyčioje, yra reikalinga krikštui patobulinti; tokio pobūdžio yra egzorcizmas, taip pat degančios ugnies, aliejaus, druskos, seilių ir panašių dalykų naudojimas, tarytum krikštas būtų šventė, švenčiama kasmet du kartus su daugybe ceremonijų. Nes mes tikime, jog vienintelis Bažnyčios krikštas buvo pašventintas pirmuoju Dievo nustatytu pavidalu ir pašvestas per žodį, ir dabar tebėra veiksmingas dėl Dievo pirmojo palaiminimo.

6. [KRIKŠTO SUTEIKĖJAS] Mokome, kad Bažnyčioje krikšto neturi suteikti moterys nei pribuvėjos. Nes Paulius nušalino moteris nuo bažnytinių pareigų, o krikštas priklauso bažnytiniams pareigoms. **[ANABAPTISTAI]** Smerkiame anabaptistus, kurie neigia, kad reikia krikštyti naujagimius tikinčiųjų kūdikius. Juk pagal Evangelijos mokymą jų yra Dievo karalystė, ir jie yra sąjungoje su Dievu; kodėl gi jiems neturėtų būti suteikiamas Dievo sąjungos ženklas? Kodėl per šventąjį krikštą neturėtų būti iššventinami tie, kurie yra ir Dievo Bažnyčios nuosavybė? Smerkiame anabaptistus ir už kitas jų dogmas, kurios prieštarauja Dievo Žodžiui. Taigi nesame anabaptistai ir su jais neturime nieko bendra.

C. TRUMPASIS VESTMINSTERIO KATEKIZMAS

94 klausimas. *Kas yra krikštas?*

Krikštas yra sakramentas, kuriuo nuplaunant vandeniu Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu ženklinamas ir užantspauduojamas mūsų įskiepijimas į Kristų, dalijimasis malonės sandoros pranašumais bei susižadėjimas su Viešpačiu.

95 klausimas. *Kam krikštas turi būti teikiamas?*

Krikštas neturi būti teikiamas tiems, kurie nepriklauso regimai bažnyčiai, kol jie neišpažins savo tikėjimo Kristumi ir paklusnumo jam; tačiau regimos bažnyčios narių vaikai turi būti pakrikštyti.

D. VESTMINSTERIO TIKĖJIMO IŠPAŽINIMAS

28 skyrius. *Apie Krikštą*

1. Krikštas yra Jėzaus Kristaus įsteigtas Naujojo Testamento sakramentas. Krikštu asmuo yra iškilmingai priimamas į regimą Bažnyčią; krikštas jam taip pat yra malonės sandoros, įskiepijimo į Kristų, atgimimo, nuodėmių atleidimo ir atsidavimo Dievui per Kristų naujam gyvenimui ženklas ir antspaudas. Šis sakramentas paties Kristaus nurodymu turi būti vykdomas Jo Bažnyčioje iki laikų pabaigos.

2. Vykdamas šį sakramentą turi būti naudojamas vanduo, kuriuo krikštijamasis krikštijamas vardan Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios teisėtai įšventinto Evangelijos tarso.

3. Panardinti krikštijamąjį į vandenį nėra būtina; tinkamas krikštijimo būdas – krikštijamąjį aplieti arba apšlakstyti vandeniu.

4. Krikštijami turi būti ne tik sąmoningai tikintys paklūstantys Kristui, bet ir vieno arba abiejų tikinčių tėvų kūdikiai.

5. Nors niekinti šį sakramentą arba jo nepaisyti yra didelė nuodėmė, tačiau Dievo malonė ir išgelbėjimas nėra taip susiję su Krikštu, kad be jo žmogus negalėtų būti atgimdytas ar išgelbėtas; nėra ir taip, jog kiekvienas pakrikštytas neabejotinai yra atgimdytas.

6. Krikšto veiksmingumas nepriklauso nuo to, kada yra krikštijama. Deramai vykdamas šis sakramentas, pažadėta malonė ne tik pasiūloma, bet iš tiesų atskleidžiama ir suteikiama Šventąja Dvasia kiekvienam (suaugusiam ar kūdikiui), kuriam ji skirta Dievo valios nutarimu Jo numatytu laiku.

7. Krikšto sakramentas bet kuriam žmogui turi būti vykdomas tik vieną kartą.

E. NAUJASIS MIESTO KATEKIZMAS

44 klausimas. *Kas yra Krikštas?*

Krikštas yra apiplovimas vandeniu Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu. Jis pažymi ir patvirtina mūsų įvaikinimą Kristuje, apvalymą nuo nuodėmės ir mūsų apsisprendimą priklausyti Kristui ir Jo bažnyčiai.

45 klausimas. *Ar Krikštas vandeniu nuplauna nuodėmę?*

Ne, tiktai Kristaus kraujas ir Šventosios Dvasios atnaujinimas nuplauna mūsų nuodėmę.

F. BELGIŠKASIS IŠPAŽINIMAS

34 straipsnis. *Krikšto sakramentas*

Mes tikime ir išpažįstame, kad Jėzus Kristus, kuriame išsipildė Įstatymas, savo pralietu krauju nutraukė bet kokį kitą kraujo praliejimą, kurio kas nors gali pageidauti ar imtis nuodėmėms išpirkti ar už jas sumokėti.

Panaikinęs apipjaustymą, kuris neapsiėjo be kraujo praliejimo, Jėzus Kristus jį pakeitė krikšto sakramentu. Per krikštą esame priimami į Dievo Bažnyčią ir atskiriami nuo visų kitų žmonių ir svetimų religijų, idant galėtume visiškai atsiduoti Jėzui ir nešioti Jo žymę bei ženklą. Be to, krikštas liudija, kad Kristus amžinai bus mūsų Dievas, nes Jis yra maloningasis mūsų Tėvas.

Todėl Jis paliepė, kad visi Jam priklausantieji būtų pakrikštyti tyru vandenių Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu.

Tokiu būdu Jėzus pareiškia: kaip pilamas vanduo nuplauna purvą nuo kūno, o šlakstomas yra matomas ant krikštijamo kūno, taip ir Kristaus kraujas daro tą patį sieloje Šventąja Dvasia – nuplauna, apvalo nuo nuodėmių ir mus, rūstybės vaikus, paverčia Dievo vaikais.

Taip nutinka pašlaksčius ne vandenių, o brangių krauju Dievo Sūnaus, mūsų Raudonosios jūros, kurią privalome pereiti, kad išsigelbėtume nuo faraono – velnio provaizdžio – tironijos ir įeitume į dvasinę Kanaano žemę.

Todėl dvasininkai, kaip pagal pareigas jiems priklauso, teikia mums sakramentą – tai, kas regima, o mūsų Viešpats teikia mums tai, ką simbolizuoja tas sakramentas, – neregimas dovanas ir malones, nuplaudamas, nuskaistindamas ir apvalydamas mūsų sielas nuo visokios nešvaros ir neteisybės, atnaujindamas mūsų širdis ir pripildydamas jas visokios paguodos, suteikdamas tvirtą įsitikinimą Jo tėvišku gerumu, aprensdamas mus „nauju žmogumi“ ir nurengdamas „seną“ su visais jo darbais.

Dėl to tikime, kad tas, kas trokšta pasiekti amžinąjį gyvenimą, turėtų būti pakrikštytas tik kartą, o ne kelis kartus, nes juk dukart negimstama. Vis dėlto krikštas teikia naudą ne tik tada, kai esame pašlaksstomi vandenių ir tampame pakrikštyti, bet per visą mūsų gyvenimą.

Dėl to mes bjaurimės klaida anabaptistų, kurie nesitenkina vienu kažkada gautu krikštu ir smerkia tikinčiųjų vaikų krikštą. Mes tikime, kad vaikai turėtų būti pakrikštyti ir pažymėti sandoros ženklų taip, kaip maži vaikai būdavo apipjaustomi Izraelyje, pagal tuos pačius pažadus, duotus mūsų vaikams.

Juk, tiesą sakant, Kristus praliejo savo kraują ne tik kad būtų nuplauti suaugę tikintieji, bet ir tikinčiųjų vaikai.

Todėl vaikai turėtų gauti ženklą ir sakramentą to, ką dėl jų padarė Kristus, kaip Viešpaties paliepinu pagal Įstatymą už gimusį vaiką aukojamas avinėlis, taip pat suteikiamas Kristaus kančių ir mirties sakramentas. Toks buvo Jėzaus Kristaus sakramentas.

Be to, krikštas mūsų vaikams atstoja tai, ką apipjaustymas – žydams. Štai kodėl apaštalas Paulius krikštą vadina Kristaus apipjaustymu.

John P. Sartelle
„Kūdikių krikštas. Ką turi žinoti krikščionys tėvai“
Iš anglų kalbos vertė Aina Dobilaitė – Vilnius:
Reformatų literatūros centras, 2024. – 40 p.

Redagavo *Sabina Baltrūnaitė*
Koregavo *Žaneta Martingale*
Viršelio dailininkė ir maketuotoja *Skaistė Ašmenavičiūtė*
Techninis redaktorius *Julius Jonušas*

Leidėjas VšĮ Reformatų literatūros centras
Pylimo g. 31–6, LT–03233 Vilnius
Tel. (8~5) 262 56 34
Mob. +370 683 84840
El. p.: info@reformatuknygos.lt

REFORMATŲ KNYGYNAS INTERNETE
www.reformatuknygos.lt

Spausdino booksfactory